

Ja feia uns dies que la Marta, una mestra de l'escola Bellpuig, estava una mica trista. Així que va decidir agafar un conte i endinsar-se en alguna història emocionant i divertida. El conte deia així...

Fa molt i molt de temps dos grans amics, en Jofre i l'Eloi, es trobaven al mig del no-res del Pol Sud a la recerca del pingüí cresta daurada, un animalot que s'havia tornat ben popular aquella temporada. Estaven preparats, tenien tots els elements necessaris per trobar-lo: una bona amistat, una voluntat de ferro, coratge, i... uns estris que dominaven a la perfecció després de tantes hores dedicades al sorral de l'escola. Era ben segur que en cas d'emergència serien uns manetes excel·lents per fer un iglú d'allò més bé.

L'Eloi i en Jofre van avançar uns metres per explorar el Pol Sud. A poques passes, es van trobar a unes noietaes que en pocs segons es van convertir en les seves companyes d'aventura: elles eren la Cora i l'Anna. Eren molt discretes però si escoltaves molt bé les seves veuetes dolces i quasi silencioses podies entendre que tenien moltes coses divertides a explicar. Totes dues juntes, amb un somriure com sempre que entraven a la classe de p4 cada matí, es van engrescar a la recerca del pingüí.

De camí també es van trobar a dos noiets que eren inseparables: en Guillem i en Lluç. Ells, com en Jofre i l'Eloi, també buscaven el pingüí. Es complementaven d'allò més bé, en Lluç era molt bon amic i sempre aconseguia treure els millors somriures a en Guillem, que tenia un somriure tímid que amagava una personalitat molt maca. I no us penseu pas que tenien por ells dos de trobar-se amb un pingüí, tot el contrari, en Lluç era tot un expert en el tema! Estaven acompanyats de l'Arlet Salat i en Younes, dos bons amics que xerraven pels descosits i que feien que els seus companys no s'avorrissin mai de tantes anècdotes que tenien a explicar. Això sí, tots tenien una gana...

"Gana? Qui ha dit gana!?" van aparèixer l'Ilyas i l'Ismael, uns vaillets d'allò més entremaliats que sempre anaven junts amunt i avall. Era ben segur que trobarien un munt d'animals i coses divertides per fer amb tanta energia! Bé, potser tot, tot... no. Encara els faltava trobar menjar. Així que tots dos es van oferir a buscar menjar pels seus nous amics. Varen anar sigil·losament a veure què trobaven que els pogués fer passar la gana. I van caminar, caminar i caminar..... fins que van topar amb en Teo, que es prenia el dia tot rient i amb ben poca cosa estava content. En Teo estava intentant pescar un peix i tota aquella colla que anava en cerca d'aliments van pensar que seria una bona idea ajudar-lo i així es van posar un darrera de l'altre per estirar de la canya. Com a mostra d'agraïment, en Teo, va dividir el peix i els va donar un tros a cadascú.

Estaven tan cansats de tanta aventura, que van decidir fer una becaina. Quan de sobte...

- "Au!! M'ha caigut un peix al cap? Va dir l'Ismael.

- "Ostres, perdoneu! He xutat massa fort la pilota" va dir un noiet que s'apropava corrent. "Em dic Pau Farrés i estem jugant un partit de futbol, veniu a veure'l?" En Pau era un vailet que era amic de tothom i sempre estava feliç i rialler.

Jugant a futbol també hi havia en Bernat, un crac de les matemàtiques que sempre sabia quants gols havia marcat el seu equip. Si li demanaves quants paquets de 10 eren 15 gols t'ho sabia dir a l'instant.

També jugava l'Aran, un company despreocupat i feliç, que tant li era la quantitat de gols, l'únic que volia era passar-s'ho bé i aprendre al costat dels seus companys. Era amable i simpàtic i només de mirar-lo ja el senties riure!

També hi havia l'Aram que celebrava els gols del seu equip amb molt d'entusiasme, ja que sempre sabia elogiar i felicitar als altres (i ell també feia molts gols, no us penseu pas que no). I a més a més, era tan expert amb la vestimenta del Pol Sud que ens portava una samarreta de tots colors ben bé com els esquimals a l'estiu. Al seu costat hi havia en Brayan, un vailet que sempre corria amunt i avall i amb poca cosa estava content. Tenia una energia inesgotable que a l'Alba li agradava molt i que si la fa servir per allò que volia arribaria molt i molt lluny!

En Jan Pradell feia parar bojos als de l'altre equip no parava quiet durant tot el partit. Això sí, sempre es distreia amb alguna formiga que trobava pel camp i sovint decidia abandonar el partit per anar-la a observar de més a prop.

Sabeu a qui si trobaria? A la Bruna i a la Lisa. A elles també els agradava molt agafar lupes per observar els animals. Però ei, que quasi ni els hi calien les lupes perquè la Bruna portava sempre uns pegats d'allò més bonics i la Lisa tenia unes ulleres roses que quan les portava veia tot allò que volia!

I sabeu a qui van veure? A la Janina que estava fent uns dibuixos a la neu: elefants, gossos.. i fins i tot un plat de macarrons amb formatge que sabia que a l'Alba li agradaven molt. La Janina era de les més menudetes de la classe però era molt dolça i sempre s'ho passava bé amb tothom. Però amb tant de fred es va començar a refredar una mica. Sort que hi havia l'Arlet Molist, una noia molt responsable que sempre ajudava als altres: els portava les jaquetes si els calia, els agafava a coll si estaven tristos, es preocupava de qui eren les coses que hi havia perdudes per terra... o els portava un mocador si es refredaven.

Allà, animant el partit amb totes les seves forces hi havia la Berta i la Sena dues companyes de classe que es complementaven molt bé. Totes dues ballaven molt i molt bé i feien molt de goig ballant tant contentes i rialleres. A vegades s'enfadaven una mica, no us penseu pas que no, però la seva amistat sempre les feia avançar juntes.

Va aparèixer en Dídac que es movia pel camp de futbol dalt d'un umiak. Era un dels nois més perfeccionistes i sempre volia els gols ben centrats... Però voleu saber un secret? Com més abraçades li feies més se li escapava el riure per sota el nas.

I per últim i no per això menys important, també hi jugava en Pau Balasch, un noi tímid al principi però que amb confiança li començaven a sortir uns clotets a les galtes d'allò més divertits. Ja ho veure-ho, si li dieu senyor clotets, us regalarà un somriure ben sincer... i amb clotets inclosos!

El fred del Pol Sud la gana de tots plegats no els va deixar acabar el partit. Així que varen arribar a l'acord de buscar teca. Tanta era la gana que tenien, que varen oblidar-se del pingüí. Però de sobte...

- "Ostres!! Pareu, silenci!! Sembla el pingüí..." va dir l'Eloi, que per fi veia que podria aconseguir allò que tant buscava junt amb en Jofre i els seus nous amics.

- "I si ho fem en equips cooperatius? Saltarem junts tots alhora per atrapar-lo!" va comentar en Bernat.

I així és com tots, a poc a poc i sigil·losament es van preparar per comptar: "1, 2...i 3!"

De sobte el pingüí es va aixecar, amb una rialla força peculiar, que semblava ben bé d'un nen de p4... Era el divertit d'en Jander que ja havia tornat de viatge i amb les seves idees esbojarrades havia decidit, aquell bon dia, disfressar-se de pingüí. Sort que havia tornat perquè ja el començaven a enyorar...

I va ser així com la Marta va acabar de llegir les últimes pàgines d'aquell conte i el va guardar a l'estanteria de l'escola. Ara la Marta estava molt contenta gràcies a tots aquells personatges que l'havien fet viure tantes aventures.